

Sygn. akt: I C 565/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	po. sekr. sąd. Agnieszka Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2019 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 565/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. B. kwoty 2.606,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z umowy nr (...) zawartej w dniu 10.01.2018 r. pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. . Pozwany nie wywiązała się z warunków umowy. Na podstawie umowy o przelewie wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacyjnych zawartej między powodem a poprzednim wierzycielem w dniu 25.07.2018 r., powód nabył wierzytelność przysługującą przeciwko pozwanemu. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się kwoty 2.000 zł tytułem należności głównej, 92,05 złotych tytułem odsetek karnych naliczonych do dnia 25.07.2018 r., 403,56 złotych tytułem prowizji, 16,44 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 93,97 zł tytułem odsetek naliczonych przez powoda.

Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, nie złożył odpowiedzi na pozew, nie ustosunkował się do żądań pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.01.2018 r. sporządzona została Ramowa umowa Pożyczki nr (...), między (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a E. B.. Przedmiotem tej umowy było określenie zasad, na jakich pożyczkodawca i pożyczkobiorca będą zawierać umowy pożyczki, co zgodnie z definicją umowy pożyczki oznaczało jakiegokolwiek umowy pożyczki zawarte między pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą oraz uzgodnienie indywidualnych warunków umowy. W umowie ustalono, że pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na rachunku pożyczkobiorcy. (§ 2 ust.2.2) Umowa stwierdzała, że aby zarejestrować się na stronie internetowej, otworzyć konto użytkownika i zawrzeć umowę

pożyczki, pożyczkobiorca musi spełnić określone w § 3.1 kryteria, m.in. pożyczkobiorca musiał dokonać przelewu weryfikacyjnego lub dokonać weryfikacji za pomocą usługi kontomatik, przeszedł pozytywną weryfikację oraz uzyskał pozytywną ocenę zdolności kredytowej, zawarł z pożyczkodawcą umowę pożyczki na zasadach określonych w niniejszej Ramowej Umowie P.. Umowa stanowiła również, że umowa pożyczki wchodzi w życie w momencie, w którym pożyczkodawca podejmuje decyzję o udzieleniu pożyczki i poinformuje o tym pożyczkobiorcę w sposób i w trybie określonym w Ramowej Umowie P.. Pożyczkodawca wypłaca pożyczkę pożyczkobiorcy, przelewając ją na rachunek pożyczkobiorcy, od razu po wejściu w życie umowy pożyczki. Wraz z dokonaniem przelewu uznaje się, że pożyczkobiorca otrzymała pożyczkę. (§ 9 umowy)

Sporządzony został formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego. W dniu 10.01.2018 r. sporządzone zostało również przez (...) Sp. z o.o. potwierdzenie zawarcia umowy. (dowód: dokumenty k.53-63)

W dniu 25 lipca 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) Funduszem Inwestycyjnym, której przedmiotem były wierzytelności określone w załączniku nr 1 do umowy w tym także w stosunku do pozwanej (dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 24-49, zawiadomienie k.50)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwość. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Powództwo podlega oddaleniu, ponieważ powód nie udowodnił by przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem.

Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika, bowiem, że nabył on od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność w stosunku do pozwanej na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 lipca 2018 r. .

Z dokumentów tych ponadto wynika, że w dniu 10.01.2018 r. sporządzona została Ramowa umowa Pożyczki nr (...) między wierzycielem pierwotny (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a E. B.. Jak wynika z treści tej umowy jej przedmiotem było określenie zasad, na jakich pożyczkodawca i pożyczkobiorca będą zawierać umowy pożyczki, co zgodnie z definicją umowy pożyczki oznaczało jakiegokolwiek umowy pożyczki zawarte pomiędzy pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą oraz uzgodnienie indywidualnych warunków umowy. W umowie ponadto ustalono, że pożyczkę uważa się za udzieloną

w momencie zaksięgowania przelewu na rachunku pożyczkobiorcy a, żeby zarejestrować się na stronie internetowej, otworzyć konto użytkownika i zawrzeć umowę pożyczki, pożyczkobiorca musi spełnić kryteria określone w § 3.1 m.in. pożyczkobiorca musiał dokonać przelewu weryfikacyjnego lub dokonał weryfikacji za pomocą usługi kontomatik, przeszedł pozytywną weryfikację oraz uzyskał pozytywną ocenę zdolności kredytowej, zawarł z pożyczkodawcą umowę pożyczki na zasadach określonych w niniejszej Ramowej Umowie P.

Umowa stanowi również, że umowa pożyczki wchodzi w życie w momencie, w którym pożyczkodawca podejmuje decyzję o udzieleniu pożyczki i poinformuje o tym pożyczkobiorcę w sposób i w trybie określonym w Ramowej Umowie P.. Pożyczkodawca wypłaca pożyczkę pożyczkobiorcy, przelewając ją na rachunek pożyczkobiorcy, od razu po wejściu w życie umowy pożyczki. Wraz z dokonaniem przelewu uznaje się, że pożyczkobiorca otrzymała pożyczkę.

W ocenie sądu, należy, zatem przyjąć, zawarcie ramowej umowy pożyczki, określało jedynie zasady udzielenia pożyczek, samo jej zawarcie nie skutkowało udzieleniem pożyczki, skoro zgodnie z postanowieniami umowy, każdorazowe udzielenie pożyczki zależało od decyzji pożyczkodawcy. Powód, zdaniem sądu, nie przedstawił dowodu by między wierzycielem pierwotnym a pozwaną doszło do zawarcia umowy pożyczki z której wynika wierzytelność dochodzona pozwem. Pozwany nie przedstawił dowodu by pozwana dokonała wpłaty opłaty za rozpatrzenie wniosku o rejestrację, a przede wszystkim nie przedstawił dowodu by pożyczka w kwocie 2000 zł została przelana na rachunek pozwanej. Jak wcześniej zaznaczono, umowa stanowiła, że pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na rachunku pożyczkobiorcy.

Sporządzony w dniu 10.01.2018 r. potwierdzenie umowy pożyczki nie spełnia tego wymogu i w ocenie sądu nie może świadczyć o zawarciu przez pozwaną umowy pożyczki w kwocie 2000 zł, brak jest na mim jakiegokolwiek formy potwierdzenia przez pozwaną zawarcia tej umowy.

Stosownie do treści art. 6 k.c., znajdującego swoje proceduralne odzwierciedlenie w art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W realiach niniejszej sprawy to powód był obowiązany do przedłożenia dowodów, które wykazywać będą fakt przysługiwania mu od pozwanego żądanej należności, we wskazanej w pozwie wysokości.

W ocenie Sądu powód nie sprostął określonym w powyższych przepisach wymaganiom.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 720 k.p.c. powództwo zostało oddalone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)(...)